

много философски обоснована — Възприемаме я повече като песимистични настроения и размишления, но драма нѣма — има тежки преживявания и песимистична философия, И понеже последнитѣ сж искрени, действуватъ, завладяватъ, въпрѣки предназначението и, до известна степенъ, изкуствеността си.

Всички теоретизуватъ (дори и Ольга):

Предъ моитѣ очи, говори Данаилъ, нѣма вече много жени, нито две, а само една: и тя е героиня на една и сжща история отъ началото на свѣта.

Олга го трогва съ наивността си, и веднага пакъ обобщава:

Наивността трѣбва да е гениятъ на жената... Днесъ азъ виждамъ това като страшна способностъ.

Въ разговора Ольга наистина изявява женската си природа: още полу-дете, дава „мждри“ отговори, подсказани отъ женския ѝ инстинктъ. — За нея не е грѣхъ измѣната на Бистра — оправдава я и я приема като нѣщо съвсемъ естествено и просто. Бихме казали за нея, че е естествено, натурално грѣшна — истинско Евино чедо, въ противоположностъ на Бистра, олицетворение на невинното, девственото женско начало. Но... разговорътъ... е твърде „нароченъ“, създаденъ е да се изтъкнатъ, да се „прокаратъ“ схващанията на автора. Такъвъ е разговорътъ на Данаила съ майка му — тамъ продължаватъ песимистичнитѣ му обобщения:

Най-после какво да направимъ, ако хората сж тъй създадени? Ако тѣмъ е приятно да затулятъ и дветѣ си уши съ възглавницата на брака?